

95

PROTESTELE LUI LUTHER
ȘI ALE NOASTRE

95

PROTESTELE LUI LUTHER
ȘI ALE NOASTRE

95 – Protestele lui Luther și ale noastre

Martin Luther & MAGNA GRATIA

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicația de față conține traducerea Celor 95 de Proteste ale lui Martin Luther, ținute pe ușa bisericii din Wittenberg, Germania, la 31 Octombrie 1517, alături de care MAGNA GRATIA a inserat 95 de Proteste asemănătoare, aplicabile mediului religios din România. Acestea din urmă nu reprezintă în mod necesar un punct de vedere complet al MAGNA GRATIA față de situația religioasă din România, ci doar o contextualizare a Celor 95 de Proteste ale lui Martin Luther.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Autor, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

95 - PROTESTELE LUI LUTHER ȘI ALE NOASTRE

1

Când Domnul și Stăpânul nostru Isus Hristos a spus: „*Pocăiți-vă...*”, El a vrut să spună că întreaga viață a credincioșilor lui de pe pământ trebuie să fie caracterizată de pocăință.

Când Hristos a spus, „Pocăiți-vă!”, El a indicat că cei credincioși trebuie să trăiască o viață întreagă în pocăință.

Cuvântul „pocăință” nu poate și nici nu ar putea fi înțeles în sensul de Penitență Sacramentală, adică mărturisire și răscum-părare, așa cum sunt practicate prin mijlocirea preoților.

Doar Dumnezeu poate da mântuirea – niciodată un preot sau Biserica.

2

3

Totuși, Domnul nu s-a referit doar la pocăința interioară, căci pocăința interioară este lipsită de valoare dacă ea nu se manifestă în exterior prin mortificarea firii pământești.

Pocăința interioară trebuie să fie însoțită de o schimbare corespunzătoare a vieții acelu om.

De aceea, mortificarea păcatului continuă atâta vreme cât continuă ura față de sine [firea pământească]; altfel spus, adevărata pocăință interioară continuă până la intrarea noastră în Împărăția Cerurilor.

Nu vom putea fi eliberați complet de rămășițele păcatului decât atunci când vom ajunge în Rai.

4

5

Papa nu poate și nici nu va retrage vreo altă pedeapsă, în afara aceluora pe care le-a impus el însuși fie prin propria autoritate, fie prin autoritatea Canoanelor.

Preoții și Biserica nu au legitimitate să acționeze în afara Sfintei Scripturi.

Papa poate să ierte păcatele doar în sensul în care el declară și confirmă ceea ce poate fi iertat de Dumnezeu; sau, desigur, el poate acorda iertarea la nivel pământesc, în cazurile care sunt rezervate judecății sale. În afara acestor circumstanțe, păcatul omului rămâne cu totul neiertat.

Doar Dumnezeu poate ierta păcatele. Preoții sau episcopii nu pot decât să îi asigure pe oameni de faptul că Dumnezeu este gata să le ierte păcatele.

6

7

Dumnezeu nu iartă nici unui om păcatul, fără a-l aduce în același timp la pocăință și smerenie înaintea vicarului Său, preotul.

Păcătosul nu poate fi iertat fără a exista o mărturisire exterioară a păcatelor acestuia, o pocăință reală față de păcat. De aceea, iertarea dată de preoți sau Biserică în schimbul banilor este falsă.

Canoanele cu privire la penitență pot fi aplicate doar celor vii și, de aceea, nu pot fi impuse în niciun fel celor morți.

A acțiunile Bisericii nu pot fi aplicate decât celor vii, întrucât doar asupra acestora are Biserica autoritate.

8

9

Totuși, Duhul Sfânt ne face bine, [chiar și] prin Papa, atunci când acesta din urmă, în hotărârile lui, face excepție de articolul cu privire la moarte și la cauze extreme [atunci când este necesar].

Duhul Sfânt poate acționa chiar și prin preoți, în situații care impun aceasta.

Acțiunile preoților care nu încurajează penitențele [pocăința] celor pe moarte, ci le dau speranțe acestora că vor putea practica penitența în Purgatoriu, sunt rele și iraționale.

10

Preoții nu pot amenința pe cei aflați pe moarte cu pedeapsa Iadului și fac rău oamenilor când nu îi încurajează mai degrabă la pocăință, atâta vreme cât mai sunt în viață.

11

Acest abuz constând în schimbarea pedepsei canonice [disciplina bisericii] cu pedeapsa Purgatoriului pare să fi apărut în timp ce episcopii dormeau.

Pedepsele administrate de Biserică nu trebuie exagerate și trebuie să se limiteze la viața pământească. Numai Dumnezeu are dreptul de a amenința pe om cu Iadul.

În vremurile din trecut, pedepsele canonice nu erau impuse după, ci înaintea oferirii iertării, ca un test al adevăratei pocăințe.

În trecut, disciplina Bisericii preceda repri-mirea păcătoșilor în baza dovezilor pocăinței.

12

13

Moartea îi eliberează pe oameni de toate pedepsele [datoriile] ce pot fi impuse asupra lor [de către biserică], căci ei sunt deja morți fața de regulile canonice și au dreptul de a fi scutiți de ele.

Moartea îi scutește pe oameni de orice datorii față de Biserică.

Sănătatea spirituală sau dragostea imperfectă a celor aflați în pragul morții aduce odată cu ea, inevitabil, o mare teamă; de aceea, cu cât este mai mică iubirea, cu atât teama este mai mare.

Când cineva moarte, acea persoană poate avea gânduri nepotrivite în ce privește Biserica și poate manifesta frică înaintea morții, dar ea nu trebuie incriminată.

14

15

Teama aceasta este suficientă în a însăși - ca să nu mai spunem despre alte lucruri - pentru a constitui pedeapsa Purgatoriului, deoarece oamenii se apropie de groaza disperării.

Teama oamenilor de moarte este în ea însăși o pedeapsă suficientă pentru ei, așa încât apropierea oamenilor de moarte nu trebuie exploataată de preoți prin amenințare, pentru a le stoarce bani pentru o iertare pe care ei nu o pot acorda, căci doar Dumnezeu îi poate ierta, în Hristos Isus.

Iadul, purgatoriul și cerul par să fie la fel de diferite precum sunt disperarea perfectă, disperarea imperfectă și respectiv siguranța mântuirii.

Purgatoriul și iadul sunt simboluri ale disperării, în timp ce Raiul este simbolul siguranței mântuirii.

16

17

Pentru sufletele din Purgatoriu pare necesar ca dragostea lor să crească pe măsura micșorării fricii lor.

Sufletele care s-ar afla, teoretic, în Iad, ar trebui să aibă nevoie de dragoste și să poată primi această dragoste pentru a face logică slujirea preoțească pentru pomenirea morților, altfel totul este inutil. Dar Sfânta Scriptură arată că după moarte, nimic nu se mai poate schimba în ce privește soarta sufletului omenesc.

Pare a fi imposibil de dovedit, fie prin rațiune, fie prin Scriptură, că sufletele ar putea fi constant lipsite de starea meritorie sau nu, sau de posibilitatea de creștere în dragoste.

Un suflet păcătos nu este condamnat să fie întotdeauna păcătos, ci el poate fi spălat de păcatele sale, și aceasta prin sângele jertfei lui Isus Hristos, nicidecum prin cumpărarea iertării din mâna preoților sau a Bisericii.

18

19

De asemenea, nu poate fi dovedit faptul că sufletele tuturor oamenilor pot fi sigure și încrezătoare de propria lor mântuire, chiar dacă noi am putea fi destul de siguri cu privire la acest fapt în ceea ce îi privește.

Nu toți oamenii pot fi conștienți pe deplin de siguranța mântuirii lor, chiar dacă alții pot avea această convingere, din exterior.

De aceea, atunci când vorbește despre iertarea perfectă [deplină] a tuturor pedepșilor, Papa nu poate să se refere la iertarea tuturor în general, ci numai de acelea care au legătură cu persoana proprie.

Preoții și Biserica nu pot ierta păcatele în orice caz, ci doar pe cele săvârșite împotriva persoanelor lor sau pe cele ce constituie greșeli împotriva Bisericii, și aceasta nu contra unor sume de bani, ci pe baza pocăinței adevărate a celui ce a păcătuit.

20

21

De aceea, predicatorii indulgențelor greșesc, deoarece spun că, prin indulgențele Papei, omul ar putea fi eliberat de orice pedeapsă și mântuit.

Omul nu poate fi mântuit prin iertarea dată de preoți, căci doar Dumnezeu poate ierta păcatele oamenilor.

Papa nu poate ierta sufletelor din Purgatoriu nicio pedeapsă pe care, în conformitate cu Canoanele bisericii, erau datori să o plătească în viața pământească.

22

Niciun om mort nu poate fi iertat prin vreun act de iertare din partea preoților sau al Bisericii.

23

Dacă, în cele din urmă, ar fi posibil să i se acorde cuiva iertarea tuturor păcatelor, implică această iertare poate să fi acordată numai celor desăvârșiți, adică unui număr foarte mic.

Doar puțini păcătoși pot fi iertați, iar aceste persoane trebuie să fi fost aduse la perfecțiune pentru aceasta, justificate înaintea lui Dumnezeu numai prin jertfa lui Hristos, nicidecum prin acțiuni omenesti.

Prin urmare, este clar că marea majoritate a oamenilor sunt înșelați prin promisiunea plină de trufie a iertării nediscriminatorie a păcatelor.

Majoritatea oamenilor sunt înșelați de sistemul iertării care se poate obține prin intermediul contribuțiilor la Biserică și a banilor pentru iertarea păcatelor.

24

25

Puterea pe care Papa o are asupra Purgatoriului este aceeași ca puterea pe care o are orice episcop sau preot în cadrul propriei dioceze sau parohii.

Puterea preoților și a Bisericii asupra Iadului este inexistentă, căci Cuvântul lui Dumnezeu,

Sfânta Scriptură, limitează acțiunile Bisericii în beneficiul păcătoșilor la această lume. De aceea, indiferent dacă ar interveni Patriarhul sau cel mai neînsemnat preot, rezultatul este la fel de nefolositor.

Singura modalitate în care Papa procedează bine când acordă iertare sufletelor este atunci când mijlocește în rugăciune pentru acestea, nicidecum prin puterea cheilor Cerului, pe care nu le deține.

Singurul lucru pe care preoții și Biserica îl pot face spre mântuirea sufletelor oamenilor constă în a se ruga pentru iertarea acestora, căci nu ei dețin autoritatea de a ierta păcatele, ci doar Dumnezeu.

26

27

Cei ce le predică oamenilor faptul că sufletul pleacă din Purgatoriu îndată ce bănuțul zângănește în cutia de bani, predică aceste lucruri în van.

Este inutil să se predice faptul că un suflet aflat în Iad ar putea fi iertat prin intermediul banilor (sau a milosteniei pentru morți).

Ceea ce este sigur este că, atunci când bănuțul zângănește în cutia de bani, câștigul și avariția sunt gata să crească, dar mijlocirea bisericii depinde doar de voia lui Dumnezeu Însuși.

28

Iubirea de bani produce doar lăcomie; doar Dumnezeu poate mântui sufletul omului.

29

Nimeni nu știe dacă sufletele din Purgatoriu ar vrea să fie scoase afară, așa cum se spune în povestea despre sfinții Severinus și Pascal.

Știe cineva dacă sufletele din Iad ar dori să fie mântuite, ca să fie nevoie de slujbe pentru morți?

Nimeni nu este sigur dacă s-a pocăit suficient de sincer, cu atât mai puțin poate fi omul sigur că a ajuns la deplina iertare a păcatelor sale.

Nimeni nu e sigur că s-a pocăit pe deplin și că a primit iertarea completă.

30

31

Oamenii cu adevărat pocăiți sunt rari și la fel de rari sunt și aceia care cumpără cu sinceritate indulgențele, adică astfel de oameni sunt foarte rar de găsit.

Un om care cumpără cu sinceritate un act sau o slujbă de iertare din partea preoților, și care crede din inimă că aceasta este ceea ce se pretinde a fi, este la fel de rar pe cât sunt de rari oamenii care sunt cu adevărat pocăiți.

Oamenii care cred că ei sunt siguri de mântuirea lor prin indulgențe se află, alături de învățătorii lor, pe calea condamnării veșnice.

Cei ce cred că siguranța mântuirii lor ține de iertarea cumpărată de la preoți sau Biserică sunt totuși pe calea către Iad, ca și cei ce propovăduiesc o astfel de cale a iertării păcatelor.

32

33

Păziți-vă strașnic de cei ce spun că iertările date de Papa sunt acel dar neprețuit al lui Dumnezeu, prin care omul este împăcat cu El.

Nu credeți pe cei ce susțin că împăcarea cu Dumnezeu ar putea veni prin actele, slujbele sau iertările acordate de preoți și Biserică, fiindcă Scriptura afirmă că iertarea o acordă Dumnezeu fără plată, celor care se pocăiesc și își pun nădejdea doar în Hristos.

Iertarea conținută în indulgențe papale se poate aplica doar la disciplinarea legată de neîmplinirea poruncilor bisericii, adică acelea rânduite de oameni.

Tot ce poate oferi oamenilor iertarea acordată de preoți sau Biserică constă din iertarea față de greșeli făcute față de preoți sau Biserică.

34

35

Cei care îi învață pe oameni că, aceia care eliberează sufletele din Purgatoriu sau cumpără indulgențe nu au nevoie de pocăință sau de întristare față de păcat, predică precum păgânii.

Nu putem predica oamenilor că pot avea parte de iertarea păcatelor fără pocăință sau întristare din cauza păcatului.

Orice creștin care se pocăiește cu sinceritate și care are groază de păcatele sale, este părtaș iertării depline a vinovăției și durerii lui înaintea lui Dumnezeu, chiar și fără scrisorile de iertare papale.

Omul poate fi eliberat de păcat dacă se pocăiește cu sinceritate. Nu este nevoie de indulgențe papale sau acte preoțești.

36

37

Orice creștin adevărat, fie în viață, fie decedat, este părtaș tuturor binecuvântărilor lui Hristos și ale bisericii, care îi sunt date de Dumnezeu, chiar și fără scrisorile de iertare papale.

Orice creștin adevărat, viu sau mort, este părtaș binecuvântărilor și dragostei lui Hristos, fără a fi nevoie de intervenția vreunui preot.

Cu toate acestea, acordarea și primirea iertării acordată de Papa nu trebuie să fie disprețuite în nici un fel, deoarece ele pot fi, așa cum am spus, o expresie a declarării iertării divine.

38

Nu disprețui iertarea dată de preoți și Biserica în ce privește greșelile tale față de aceștia, dar iertarea acordată de ei nu este cel mai important lucru.

39

Poate fi foarte dificil chiar și pentru teologii cei mai înțelepți să aprecieze înaintea oamenilor deopotrivă valoarea inestimabilă a indulgențelor și adevărul [biblic al] pocăinței adevărate.

Până și cei mai educați teologi nu pot propovădui consecvent deopotrivă valoarea iertării bazate pe plata unor bani din partea oamenilor și valoarea pocăinței adevărate.

Adevărata pocăință caută și găsește plăcere în smerire, dar indulgențele generoase nu ușurează povara sufletelor și îi împing pe oameni să le urască, sau cel puțin le oferă ocazia de a le disprețui.

Un pocăit adevărat va manifesta întristare în ce privește păcatele sale și va fi bucuros să primească până și umilirea din cauza lor.

Actele și ritualurile preoților care pretind că pot da iertarea pe bani doar banalizează

40

problema păcatelor oamenilor, pentru că ele nu rezolvă cu nimic povara păcatelor lor, motiv pentru care ar merita să fie disprețuite pe bună dreptate.

41

Indulgențele Papei trebuie să fie pronunțate cu precauție deplină, așa încât oamenii să nu creadă în mod greșit că ele sunt de preferat prin comparație cu faptele bune ale dragostei creștine.

Atunci când iertarea este acordată de către biserică, acest lucru trebuie făcut cu grijă, așa încât oamenii să nu creadă că aceasta este un înlocuitor pentru faptele dragostei creștine.

Creștinii trebuie să fie învățați că opinia Papei nu este că a cumpăra indulgențele ar fi în vreun fel mai de valoare decât faptele dragostei creștine.

Creștinii nu trebuie să creadă că a cumpăra iertarea sau a plăti diferite ritualuri sau slujiri din partea preoților sau a monahilor s-ar compara cumva cu valoarea iertării ce poate fi primită de la Dumnezeu, prin Hristos.

42

43

Creștinii trebuie să fie învățați că acela care ajută pe săraci sau împrumută pe cei aflați în nevoie face o lucrare mai bună decât să cumpere indulgențe.

Creștinul care ajută pe cel sărac și împrumută pe nevoiaș face un lucru mai bun înaintea lui Dumnezeu decât cei ce „cumpără iertare”.

Dragostea crește în om prin practicarea dragostei, iar astfel omul ajunge mai bun; dar prin indulgențe, omul nu devine mai bun, ci doar mai liber de pedeapsa [din partea bisericii].

Iubind pe semenii lui, dragostea crește în om și el devine astfel mai bun. Prin contrast, cumpărarea cu bani a unor acte de iertare sau mijlocire din partea preoților sau a Bisericii nu îl face pe om cu nimic mai bun decât anterior.

44

45

Creștinii trebuie să fie învățați că cel ce vede pe aproapele său în nevoie și trece pe lângă el nepăsător, după care cumpără indulgențe, nu capătă astfel iertarea din partea Papei, ci se alege cu o indignare mai mare din partea lui Dumnezeu.

Cel ce trece cu vederea pe sărac în nevoia lui, dar folosește banii pentru a cumpăra serviciile și ritualurile Bisericii sau ale preoților, nu face altceva decât să Îl indigneze mai mult pe Dumnezeu.

Creștinii trebuie învățați că, dacă nu au mai mult decât le este necesar, este datoria lor să își păstreze banii pentru acoperirea nevoilor din propria familie, nicidecum să îi risipească pe indulgențe.

Creștinul trebuie să își procure cele necesare vieții, nu să risipească puținele resurse pe care le are pe acte ipotetice de iertare care ar putea veni din partea Bisericii, căci iertarea adevărată este doar de la Dumnezeu.

46

47

Creștinii trebuie învățați că a cumpăra indulgențe nu este o obligație, ci este un lucru opțional.

Creștinii nu au nevoie neapărată de iertarea formală din partea preoților. Iertarea vine doar de la Dumnezeu, și ea nu poate fi cumpărată pe bani, ci este darul Lui pentru cei ce se pocăiesc și își pun credința în Hristos.

Creștinii trebuie să fie învățați că, prin vânzarea indulgențelor, Papa demonstrează că are mare nevoie și dorește rugăciunea creștinilor pentru el, mai mult decât are nevoie de banii pe care îi poate obține prin indulgențe.

Patriarhii și oficialii bisericilor au, în realitate, mai mare nevoie să fie ei înșiși mântuiți decât au nevoie de banii enoriașilor lor.

48

49

Creștinii trebuie învățați că iertările pe care Papa le acordă sunt folositoare atâta vreme cât ei nu își pun încrederea în ele, dar ele sunt cu totul dăunătoare, dacă prin ele își pierd frica de Dumnezeu.

Creștinii trebuie să știe că nu trebuie să se bizuie pe iertări formale sau slujiri vândute pe bani de către preoți și episcopi. Întrucât iertarea adevărată vine de la Dumnezeu, creștinii nu ar trebui să își piardă niciodată frica de Domnul.

Creștinii trebuie învățați că, dacă Papa ar cunoaște sumele pretinse de predicatorii indulgențelor, ar prefera ca biserica Sfântului Petru să fie arsă până va ajunge cenușă, decât să fie zidită cu prețul pielii, cărnii și oaselor turmei lui.

Dacă Patriarhii și cârmuitorii Bisericii ar ști ce mare preț plătesc oamenii pentru slujbele preoțești și mijlocirile acestora, și dacă aceștia ar fi credincioși adevărați, atunci ar trebui să își dorească mai degrabă ca Biserica să fie distrusă total, decât ca ea să fie zidită cu prețul exploatării nemiloase a membrilor ei.

50

51

Creștinii trebuie învățați că Papa ar trebui, așa cum îi este și datoria, să dea din banii lui acelor nenumărați oameni cărora vânzătorii de indulgențe le iau banii prin extorcare, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să se vândă chiar Biserica Sfântului Petru.

Papa, Patriarhii, episcopii și preoții au aceleași obligație de a ajuta pe săraci și pe enoriașii lor ca și aceștia, și ar trebui să lupte împotriva împovărării cu taxe bisericești a creștinilor.

A spera să fii mântuit prin indulgențe este un lucru zadarnic și mincinos, chiar dacă preotul, ba chiar Papa ar fi dispus să jure pe propriul său suflet pentru aceasta.

Este zadarnic și amăgitor pentru om să creadă că mântuirea sufletului lui ar putea veni de la vreun om, fie el și preot, episcop, patriarh sau papă, chiar și în situația în care aceștia ar fi gata să își pună în joc propriile suflete.

52

53

Aceia care poruncesc ca, în unele biserici, Cuvântul lui Dumnezeu [Biblia] să fie redusă la tăcere în sufletele oamenilor, sunt vrăjmașii lui Hristos și ai Papei.

Împiedicarea în orice fel a predicării Cuvântului lui Dumnezeu [Biblia] și predicarea iertării prin acte ale preoților îi aduce pe cei ce

*fac aceste lucruri în situația de a fi vrăjmași ai
lui Hristos și ai Bisericii adevărate.*

Este un lucru greșit când, în cadrul acele-
iași predici, se alocă indulgențelor un timp
egal sau chiar mai lung decât Cuvântului
lui Dumnezeu și Evangheliei.

*Este un lucru blasfemiator și eronat ca ritua-
lurile religioase și actele de cult, precum
indulgențele, să fie tratate pe picior de ega-
litate sau chiar să fie considerate mai im-
portante decât Cuvântul lui Dumnezeu și
Evanghelia.*

54

55

Opinia Papei nu poate fi alta decât aceasta:
Dacă indulgențele, care sunt lucrul cel mai
nînsemnat, sunt celebrate cu un sunet de
clopot, cu o procesiune și ceremonii speci-
ale, atunci ar trebui ca Evanghelia, care este
lucrul cel mai prețios, să fie predicată cu o
sută de clopote, o sută de procesiuni și o sută
de ceremonii.

*Biserica și slujitorii ei ar trebui să prețuiască
cu mult mai mult Evanghelia și predicarea ei
decât ritualurile religioase.*

Comoara bisericii, de unde Papa pretinde
că oferă indulgențele, nu este cunoscută
suficient de cei ce sunt membrii Bisericii
lui Hristos.

56

Biserica nu este suficient de transparentă față de enoriașii ei în ceea ce privește averile și banii pe care îi strânge de la aceștia.

57

Faptul că aceste comori nu sunt neînsemnate reiese în mod evident din faptul că ele nu sunt cheltuite cu atâta generozitate [spre folosul Bisericii] cu cât este zelul folosit în colectarea lor.

Fetele bisericești strâng cu sârguință și scrupulozitate averi impresionante, lucru care reiese din faptul că nu folosesc la fel de mult zel în facerea de bine spre folosul Bisericii, pe cât folosesc în colectarea banilor de la enoriași.

„Comorile bisericii” [adică faptele sfinților] nu sunt nici meritele lui Hristos și nici ale sfinților, deoarece chiar și fără Papa, acestea aduc întotdeauna har pentru omul dinăuntru, și cruce, moarte și Iad pentru omul dinafară.

Faptele sau chiar moaștele sfinților nu au puterea de transformare în om decât atunci când cei care le studiază doresc să fie transformați în inimile lor, căci altfel nu ar fi decât niște fapte ce ar stimula religiozitatea exterioară, fățarnică, lucru care nu duce decât la moarte și Iad.

58

59

Sf. Laurențiu a spus că aceste „comori” [faptele și moaștele] ale bisericii erau săracii bisericii, dar el a avut această înțelegere potrivit cu folosirea acestui cuvânt din timpul lui.

Preoții și teologii înțeleg greșit rolul faptelor sfinților din vechime și al moaștelor, și îndeamnă în mod greșit pe enoriași să venereze și să dea bani pentru aceste lucruri, ca și cum ar avea vreo valoare, deși ele nu pot schimba pe nimeni într-un creștin adevărat.

Noi afirmăm fără ezitare că comoara Bisericii constă din „cheile” ei, adică autoritatea dată ei prin meritele lui Hristos.

Comoara Bisericii este Hristos, care dă bisericii adevărata autoritate de a chema pe oameni la mântuirea ce este dată doar de Dumnezeu.

60

Este clar că puterea Papei este suficientă pentru iertarea pedepselor date de biserică și a cazurilor care îi sunt rezervate lui.

61

Autoritatea dată de Dumnezeu Bisericii lui Hristos este suficientă pentru administrarea disciplinei în rândul membrilor ei, nefiind nevoie, dincolo de Cuvântul lui Dumnezeu, de nicio autoritate suplimentară, omenească.

Adevărata și dreapta comoară a bisericii este Evanghelia cea sfântă a slavei și harului lui Dumnezeu.

Nu există altă comoară mai de preț pentru Biserica adevărată decât Evanghelia slavei harului lui Dumnezeu.

62

63

Totuși, această comoară este în mod firesc cea mai detestată de oameni, deoarece îi face pe cei dintâi să fie cei din urmă.

Evanghelia este respinsă de oamenii mândri și trufași, căci ea îi cheamă pe aceștia la lepădarea de sine și la egalitate cu ceilalți credincioși ai Bisericii lui Hristos, lucru detestat de ei.

Pe de altă parte, această comoară [Evanghelia] este în mod firesc cea mai vrednică de dorit, deoarece îi face pe cei din urmă să fie cei dintâi.

Evanghelia este vrednică de dorit și crezut, căci ea îi ridică și înalță pe cei ce se smeresc sub porunca ei de a se pocăi și de a-și pune nădejdea mântuirii doar în Hristos Isus.

64

65

De aceea, comorile Evangheliei sunt ca mrejele cu care sunt pescuiți oamenii din robia bogățiilor lumii.

Lucrarea Evangheliei este singura metodă prin care sufletele oamenilor pot fi scoase de sub robia păcatului și a Satanei.

La rândul lor, comorile indulgențelor sunt mrejele cu care Papa pescuiește acum bogățiile oamenilor.

Mulți Patriarhi, episcopi și preoți sunt concentrați nu pe lucrarea Evangheliei, ci pe cum să strângă cât mai multe avuții de pe seama enoriașilor lor.

66

67

Indulgențele pe care predicatorii le proclamă ca fiind „haruri mari” sunt într-adevăr așa, însă doar pentru ei și doar în măsura în care le aduc câștig substanțial.

Preoții și lucrătorii din biserici nu sunt dispuși să facă nicio slujire în beneficiul enoriașilor lor dacă asta nu le aduce câștig și, atunci când o fac, își manipulează oamenii să creadă că dărnicia lor față de preoți valorează mult înaintea lui Dumnezeu, deși nu este adevărat.

Cu toate acestea, în realitate, ele sunt cele mai neînsemnate binecuvântări, dacă le-am compara cu harul lui Dumnezeu și cu devoțiunea față de crucea lui Hristos.

Aceste lucrări ale preoților și lucrătorilor bisericii, concentrate pe obținerea de bani, nu merită să fie comparate cu harul lui

68

*Dumnezeu și cu devoțiunea față de jertfa lui
Isus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru.*

69

Episcopii și preoții sunt obligați să observe cu toată atenția faptul că vânzătorii de iertări papale sunt [totuși] primiți de oameni cu tot respectul.

Preoții și episcopii ar face bine să observe că, în ciuda lăcomiei lor și a celor ce îi ajută, enoriașii îi respectă, lucru care ar trebui să îi îndemne la pocăință și la respect față de aceștia.

Totuși, ei ar trebui cu atât mai mult să-și deschidă bine ochii și să asculte bine cu urechile lor, veghind ca nu cumva ei și trimișii lor să-și predice propriile visuri, în loc să împlinească porunca Papei.

Episcopii ar trebui să vegheze ca preoții aflați sub autoritatea lor să predice Evanghelia adevărată și Cuvântul lui Dumnezeu, nu propriile lor învățături și erezii.

70

71

Cel care vorbește împotriva adevărului iertării apostolice [biblice] – să fie anatema și blestemat!

Blestemat este cel care se împotrivește predicării Evangheliei, a iertării doar prin har, prin credința în jertfa Domnului și Mântuitorului Isus Hristos.

Binecuvântat să fie acela care veghează
împotriva cuvintelor lacome și imorale ale
predicatorilor!

*Binecuvântat este cel ce apără Cuvântul lui
Dumnezeu [Biblia] și Evanghelia curată, lu-
ând poziție fermă împotriva lăcomiei, a iu-
birii de lume și a imoralității!*

72

73

Dar Papa critică și excomunică pe cei care,
prin orice mijloc, pun vreo piedică sau aduc
prejudicii comerțului cu indulgențe.

*Adeseori preoții și episcopii sunt foarte critici
și iau măsuri aspre împotriva celor care le
afectează interesele materiale sau spun că ier-
tarea dată de preoți nu este de niciun folos.*

Cu atât mai mult ar trebui să își îndrepte
atenția spre a se împotrivi, prin blesteme
și excomunicări, aceluia care folosesc pre-
textul indulgențelor pentru a aduce preju-
diciu iubirii și adevărului sfânt.

*În loc să critice pe cei ce se opun formalis-
mului religios, preoții și episcopii ar trebui
să lupte împotriva celor care se folosesc de
religiozitate pentru a încuraja o viață lip-
sită de dragoste creștină și fără adevărul
Cuvântului lui Dumnezeu.*

74

75

Este o nebunie să credem că iertările Papei ar avea o putere atât de mare încât să absolve un om de vinovăția lui, chiar dacă ar fi săvârșit un păcat imposibil și ar fi violat-o pe Maica Domnului.

Iertarea dată de preoți și episcopi are limitele ei, căci numai Dumnezeu poate ierta păcatele omului. Dacă iertarea dată de preoți ar acoperi toate păcatele omului, Hristos a murit în zadar, așa încât este o nebunie să se pună preț pe valoarea iertării preoțești a omului.

Dimpotrivă, noi spunem că, în ce privește vinovăția păcatului, iertarea oferită de Papa nu poate acoperi nici măcar cele mai mărunte păcate zilnice.

Întrucât iertarea oricăror păcate vine de la Dumnezeu, implicit iertarea venită prin preoți și episcopi este lipsită de valoare chiar și pentru cele mai neînsemnate păcate.

76

Se spune că, dacă ar fi Papă acum, nici chiar Sfântul Petru nu ar putea să dăruiască binecuvântări mai mari. Aceasta este o blasfemie la adresa Sfântului Petru și la adresa Papei.

77

Nici măcar Sfântul Petru nu poate îndepărta păcatul omului, ci doar Isus Hristos, Mântuitorul. A pretinde că iertarea păcatelor ar putea veni prin vreun om, chiar apostol, este blasfemiator la adresa jertfei lui Hristos.

Dimpotrivă, noi spunem că până și Papa actual și orice alt Papă are la îndemână binecuvântări mult mai mari de care să se folosească: Evanghelia, puterea spirituală, darurile vindecării etc. (1 Corinteni 12).

Orice preot și episcop ar trebui să se folosească mai degrabă de predicarea Evangheliei și de darurile Duhului Sfânt, îndreptându-și enoriașii către Hristos, singurul Mântuitor, decât să pretindă că poate ierta el păcatele sau că poate mijloci între Dumnezeu și om.

78

79

Acela care spune că crucea din mâna Papei, ridicată [de predicatorii indulgențelor], are aceeași putere ca și crucea lui Hristos, este un blasfemiator.

Închinarea la semnul crucii sau icoane și credința că acel lemn sau obiect are, în el însuși sau în mâna preotului sau episcopului, vreo valoare sau putere este blasfemiator la adresa crucii lui Hristos.

Episcopii, preoții și teologii, care îngăduie ca aceste lucruri să fie propovăduite printre oameni, vor fi chemați să dea socoteală.

80

Dumnezeu va chema la judecată pe preoții, episcopii și teologii care îngăduie să se propovăduiască venerarea sau închinarea la astfel de lucruri, ca și cum în respectivele obiecte ar exista vreo putere.

81

Această predicare nepăsătoare a indulgențelor face dificil chiar și pentru oamenii învățați să salveze respectul cuvenit Papei în fața calomniei, sau chiar față de întrebările răutăcioase ale necredincioșilor.

Propovăduirea mântuirii prin ritualuri religioase, icoane, moaște sau orice altceva în afara crucii lui Hristos face ca oamenii să disprețuiască credința creștină, pe capii bisericii și devine dificil ca până și teologii să poată apăra cauza lui Hristos înaintea celor ce vor răul creștinismului sau a celor necredincioși, care pun sub semnul întrebării creștinismul.

De exemplu: „Dacă Papa salvează un număr nelimitat de suflete pentru o sumă mizerabilă de bani, cu care să construiască apoi Biserica Sfântul Petru (un motiv mărunț), de ce atunci nu golește el întreg Purgatoriul din iubire sfântă și văzând nevoia cumplită a sufletelor care se află acolo (cel mai imperativ motiv dintre toate)?”

Dacă preoții și Biserica nu se dau înapoi de la a solicita bani din partea enoriașilor pentru acte de mijlocire, eliberare sau iertare

82

inclusiv pentru cei care au murit, de ce atunci nu eliberează ea în mod definitiv toate sufletele care au trecut în veșnicie și se află în Iad, manifestând astfel dragoste față de acele suflete extrem de chinuite, ținând cont că de la cei vii se cer bani pentru o astfel de slujbă?

83

Sau: „De ce continuă maslul de pomenire pentru morți, de ce nu înapoiază Papa sau de ce nu îngăduie el înapoierea banilor strânși pentru aceste slujbe, dacă rugăciunea pentru cei mântuiți la moartea lor este greșită?”

Întrucât soarta sufletului mântuit, conform Scripturii, este sigură la momentul morții lui, de ce mai fac preoții și Biserica slujbe de pomenire sau mijlocire pentru aceste suflete? Soarta sufletului omului nu mai poate fi schimbată după momentul morții, așa cum spune Scriptura.

Sau: „Cum poate fi explicată această *nouă sfințenie* a lui Dumnezeu și a Papei, atâta vreme cât Papa îngăduie ca, în schimbul banilor, un om neevlavios și vrăjmaș al lor să cumpere ieșirea din Purgatoriu a unui suflet evlavios față de Dumnezeu, dar nu îl eliberează mai degrabă pe acesta din iubire curată, văzând nevoia acelu suflet evlavios și iubit?”

84

Cum ar mai putea fi apărată sfințenia lui Dumnezeu când un om păcătos și vrăjmaș al Lui și al Bisericii poate să schimbe, în schimbul banilor, soarta unui suflet ce a trăit în ascultare de Dumnezeu dar ar fi ajuns în Iad, însă Biserica nu se oferă să mijlocească pentru o soartă diferită a acestuia, fără a condiționa slujirea de primirea banilor pentru ea?

85

Sau: „De ce se mai cer bani acum pentru plata vechilor canoane ale penitențelor, care au fost abrogate și sunt moarte, banii cerându-se ca și când ele ar continua să fie valabile și în vigoare?”

De ce se cer bani de la enoriași pentru slujiri pentru care nu există nicio dovadă asupra faptului că ele ar fi folositoare cuiva (ca în cazul slujbelor pentru morți), atâta vreme cât Sfânta Scriptură face imposibilă schimbarea destinației sufletului omului după moarte?

Sau: „Dacă Papa este mai bogat decât Crassus [un bogătaș vestit], atunci de ce nu construiește Biserica Sfântul Petru din propriii bani, în loc să o construiască din banii sărmanilor credincioși?”

Dacă Biserica este deținătoare a unor averi care o fac cea mai bogată instituție din țară, de ce atunci nu construiește biserici și lăcașe de cult din banii proprii, ci își împovărează

86

enoriașii sărmani cu tot felul de taxe și dări față de Biserică?

87

Sau: „De ce anume mai are nevoie Papa să ierte pe cei care, prin pocăință desăvârșită, au deja dreptul la deplina iertare și răscum-părare?”

De ce mai este nevoie de slujbele Bisericii pen-tru cei care au dovedit prin viața lor de cre-dință, trăită în evlavie și pocăință autentică, lucruri care îi califică pe aceștia, în ce pri-vește responsabilitatea omului, la a avea deja dreptul la iertarea deplină din partea lui Dumnezeu?

Sau: „Ce binecuvântare mai mare ar putea să vină asupra Bisericii, dacă Papa ar face de o sută de ori pe zi lucrul pe care îl face acum o dată și dacă ar acorda fiecărui cre-dincios această iertare și împărțășire?”

Ce slujire mai bună ar fi din partea preoți-lor și Bisericii decât aceea de a se ruga și a mijloci pentru toți credincioșii, fără deose-bire, indiferent și necondiționat de plata ta-xelor de către aceștia față de Biserică?

88

89

Sau: „Dacă ar căuta mântuirea sufletelor prin iertarea acordată de el, și nu să obțină banii enoriașilor, de ce atunci mai suspendă Papa indulgențele și iertările acordate în

trecut și le declară nule, dacă acestea au o putere egală celor de azi?”

Dacă preoții și Biserica sunt convinși că slujbele și mijlocirea lor au cu adevărat putere, și că puterea lor este aceeași, de ce este nevoie de repetarea acestora, dacă nu cu scopul de a strânge și mai mulți bani de la enoriași?

A respinge numai prin forță aceste argumente și obiecțiuni ale necredincioșilor și a nu le rezolva, prin prezentarea adevărului, conduce la expunerea Bisericii și a Papei la batjocura vrăjmașilor lor și a-i face nefericiți pe creștini.

Refuzul Bisericii de a răspunde acestor întrebări cu argumente solide, care să fie în acord cu adevărul Scripturii, nu poate decât să aducă batjocură asupra Bisericii și tristețe în inimile enoriașilor.

90

91

De aceea, dacă iertările au fost predicate în conformitate cu intenția și opinia Papei, [în temeiul adevărului], atunci toate aceste întrebări ar fi rezolvate imediat, ba chiar ele nici nu ar fi apărut.

Dacă Biserica ar ști că sunt biblice practicile și învățătura ei cu privire la toate aceste lucruri asupra cărora apar semne de întrebare chiar și din partea necredincioșilor, ar răspunde sau chiar ele nu s-ar mai ridica.

Așadar, să dispară toți acei profeți care spun poporului lui Hristos: „Pace, pace”, când nu este nici o pace!

„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1:8)

92

93

Binecuvântați să fie toți acei profeți care îi spun poporului lui Hristos: „Crucea, crucea”, când nu este nici o cruce!

„Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.” (1 Corinteni 2:2)

Creștinii să fie îndemnați să fie sânguincioși în a-L urma pe Hristos, Capul lor, prin cruce, moarte și iad [persecuție].

„Dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.” (1 Petru 4:16)

94

95

Astfel, ei să fie plini de nădejde cu privire la intrarea în Ceruri mai degrabă prin multe suferințe, decât printr-o falsă pace.

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau pri-

gonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?” (Romani 8:35)